

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 688/2016

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Kvasnica, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 NcC 19/2015 zo 14. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 NcC 19/2015 zo 14. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vo veci žaloby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), ktorým sa proti sťažovateľke ako žalovanej domáhal zaplata sumy 9 198,39 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C/296/2015 vznesla sťažovateľka 14. augusta 2015 námietku zaujatosti proti konajúcemu sudcovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sudca“), ako aj všetkým ostatným sudcom okresného súdu, ktorú odôvodnila tým, že „žalobca je sudcom Okresného súdu Lučenec a synom [REDAKOVANÉ], sudkyne Okresného súdu v Prešove, ktorá je kolegyňou sudcu [REDAKOVANÉ] a to od roku 2004, kedy bol [REDAKOVANÉ] vymenovaný za sudcu Okresného súdu v Prešove. Je teda nepochybné, že najmenej od roku 2004 sa vec prejednávajúci sudca [REDAKOVANÉ] osobne pozná aj so synom sudkyne [REDAKOVANÉ] – žalobcom [REDAKOVANÉ]. Taktiež je nepochybné, že [REDAKOVANÉ], ako matka žalobcu, a osoba, ktorá časť pohľadávky sťažovateľa za svojho syna [REDAKOVANÉ] v období od 07. 11. 2008 do 22. 12. 2008, dokonca zrážkami zo svojej mzdy, splácala (celkom zaplatila sumu 36.000,- Sk, t. j. 1.167,69 €), má záujem na výsledku predmetného sporu. Ako ďalej uviedol sťažovateľ, uvedené skutočnosti najmenej nasvedčujú tomu, že v danom prípade existujú okolnosti, ktoré nestrannosť sudcu [REDAKOVANÉ] v tejto právnej veci, objektívne spochybňujú. Nestrannosť sudcu [REDAKOVANÉ] je podľa názoru sťažovateľa, spochybnená aj jeho postupom v predmetnej veci, kedy žalobcu [REDAKOVANÉ] nevyzval na zaplata súdneho poplatku z návrhu v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, napriek tomu, že žalobca nie je oslobodený od platenia súdnych poplatkov z návrhu, nevyzval ho ani na odstránenie väd žaloby v zmysle ustanovenia § 43 odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku, ale už 19 dní po doručení žalobného návrhu a jeho preštudovaní, vydal vo veci uznesenie, ktorým okrem iného vyzval sťažovateľa, aby sa v lehote do 15 dní k podanej žalobe vyjadril a pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva... Ako ďalej uviedol sťažovateľ vo vznesenej námietke zaujatosti, nakoľko aj všetci ostatní

sudcovia Okresného súdu v Prešove žalobcu osobne veľmi dobre poznajú, a to služobne starší sudcovia ešte od roku 2002, kedy žalobca [REDAKOVANÉ] vykonával na Okresnom súde v Prešove vysokoškolskú prax a služobne mladší sudcovia, najmenej cez svoju kolegyniu – sudkyňu [REDAKOVANÉ] matku žalobcu, a uvedená skutočnosť objektívne spochybňuje aj neustrannosť týchto sudcov, sťažovateľ vzniesol aj námietku ich zaujatosti.“

3. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci, keďže nezistil existenciu dôvodov podľa v tom čase účinného § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pre ktoré ho možno z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčiť. V tejto súvislosti v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „... z vyjadrenia zákonného sudcu [REDAKOVANÉ] je zrejmé, že s účastníkmi konania a ani s ich právnymi zástupcami nie je ani v príbuzenskom a ani v rýdzo osobnom (napr. priateľskom) pomere. Uviedol síce, že žalobcu osobne pozná, avšak si s ním netyká a vzťah medzi je len v pracovnej rovine. Pokiaľ ide o jeho vzťah k matke žalobcu, sudkyňi Okresného súdu Prešov [REDAKOVANÉ], táto okolnosť podľa názoru nadriadeného súdu bez ďalšieho nezakladá dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Keďže vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci predstavuje prelomenie ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (...), nemožno pripustiť, aby len samotný priateľský vzťah medzi zákonným sudcom a príbuzným účastníka konania bez ďalšieho založil dôvod na jeho vylúčenie v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 O. s. p. Podstatou tohto inštitútu je totiž predísť situáciám, ktoré by mohli nastať za bezvýnimočného rešpektovania tejto ústavnej zásady. Od zákonného sudcu sa očakáva profesionálny prístup, ktorý si musí zachovať, a predpokladá sa nutnosť oddeľovania bežného života a života na pracovisku. Nadriadený súd nijako nespochybňuje tú skutočnosť, že priateľský vzťah by mohol byť za určitých okolností dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu, avšak pre jeho vylúčenie by muselo ísť o vyššiu intenzitu tohto priateľského vzťahu, a to najmä medzi zákonným sudcom a účastníkom konania, resp. jeho právnym zástupcom, pretože na druhej strane nemožno opomenúť tú skutočnosť, že sudca je nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len zákonom. Ostatné dôvody žalobcom vznesenej námietky zaujatosti týkajúce sa postupu sudcu v konaní o prejednávanej veci nie sú v zmysle § 14 ods. 3 O. s. p. spôsobilými dôvodmi na vylúčenie

sudcu.“. Krajský súd zároveň uviedol, že vzhľadom na uvedenú skutočnosť „nebolo potrebné sa zaoberať posudzovaním predpokladov zaujatosti u ostatných sudcov Okresného súdu Prešov“.

4. So záverom krajského súdu o nevyhlúčení sudcu z prejednávania a rozhodovania danej veci sťažovateľka nesúhlasí a s poukazom na obsah jeho vyjadrenia k vznesenej námietke zaujatosti, v ktorom uviedol, že *„žalobcu osobne pozná, netyká si s ním, avšak s ním riešil pracovné záležitosti a za tým účelom si vymenili mailovú komunikáciu. Zároveň osobne pozná matku žalobcu..., ktorá je jeho kolegyňou a je s ňou dlhodobo v priateľskom vzťahu. Vzhľadom na vyššie uvedené preto možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti“, v sťažnosti vyslovuje presvedčenie, že „uvedená komunikácia sa nemohla týkať pracovných záležitostí, ale iba určitých právnych problémov, ktoré obaja, ako sudcovia riešia. Avšak takáto komunikácia o právnych problémoch medzi sudcami iných súdov toho istého stupňa, pokiaľ nie sú dobrými priateľmi, je veľmi neobvyklá. Pokiaľ teda [REDAKOVANÉ] s [REDAKOVANÉ] riešili spolu právne problémy, je sťažovateľ presvedčený, že majú medzi sebou priateľské vzťahy, čomu nemusí brániť ani to, že si netykajú, ale vykajú.“. A keďže „krajským súdom zistené a ňou preukázané skutočnosti naplnili zákonné predpoklady pre vylúčenie sudcu... z prejednávania a rozhodovania veci z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku“, napadnutým uznesením došlo podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.*

5. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 8 NcC 19/2015 zo 14. septembra 2015 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,72 €.

6. Schválením dodatku č. 1 k rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie 1. marca 2016 až 28. februára 2017 došlo k prerozdeleniu nevybavených vecí pridelených sudcovi

Lubomírovi Dobříkovi a náhodným výberom bola vec pridelená 14. septembra 2016 sudkyni Jane Baricovej, ktorá je členkou III. senátu ústavného súdu.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 8 NcC 19/2015 zo 14. septembra 2015, ktorý o sťažovateľkou vznesenej námietke zaujatosti proti sudcovi rozhodol tak, že tento nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 14 C/296/2015.

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

14. Ústavný súd konštatuje, že základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo v čase rozhodovania krajského súdu o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľkou garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z ďalšieho prerokovania veci pre zaujatosť ustanoveniami § 14 až § 16 OSP (účinného do 30. júna 2016, pozn.).

15. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti judikoval, že obsahom základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (t. j. samotného sudcu, ktorý podal takýto návrh podľa § 15 ods. 1, resp. účastníka súdneho konania, ktorý podal návrh podľa § 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) a vylúčiť nimi označeného sudcu(ov) z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (m. m. I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03, I. ÚS 462/2011, I. ÚS 130/2016, I. ÚS 410/2016 a iné). Kolegiálne vzťahy medzi sudcami v zásade nemôžu byť dôvodom na spochybnenie ich nestrannosti a na ich vylúčenie z prerokovania veci z tohto dôvodu (m. m. IV. ÚS 124/2010).

16. Problematikou nestrannosti sudcu sa však vo svojej judikatúre viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý pri jej riešení vychádzal z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Podľa názoru ESLP sa subjektívna stránka nestrannosti sudcu týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokovanej veci a k účastníkom konania. Rozhodujúcim prvkom rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania (jeho právneho zástupcu) je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že naznačujú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo). Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len

subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (účastníkovi konania), ale to, či reálne neexistujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

17. V spojitosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru ESLP osobitne judikoval, že súd, ktorý prerokúva námietku účastníka konania o zaujatosti sudcu, nerozhoduje o merite veci (sťažnosť č. 19231/91, rozhodnutie z 9. 1. 1995). Jeho rozhodnutie sa týka len zloženia súdu, ktoré nie je „občianskoprávneho charakteru“ v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ide o právo procesné. Pokiaľ by malo zloženie súdu vplyv na hlavné konanie a rozhodnutie na ňom prijímané, je potrebné pripomenúť, že podstata konania sa musí priamo týkať práv a záväzkov súkromného charakteru (Ringeisen vs. Rakúsko, rozsudok zo 16. 7. 1971, séria A, č. 13), čo v konaní o námietke zaujatosti sudcu nemožno tvrdiť (sťažnosť č. 58751/00, rozhodnutie z 11. 12. 2003). ESLP taktiež vyslovil, že konanie o námietke zaujatosti sudcu je nezávislé na konaní, v ktorom bola takáto námietka uplatnená, netýka sa oprávnenosti trestného obvinenia alebo civilných práv a záväzkov v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto je tento článok na takéto konanie neaplikovateľný (Ovcharenko proti Ukrajine, rozhodnutie z 20. 10. 2009, č. 26362/02; Mianowicz proti Nemecku, čiastočné rozhodnutie z 19. 5. 2009, č. 37111/04).

18. K podobným záverom ako ESLP dospel aj ústavný súd, ktorý vo svojej judikatúre vyslovil, že základné právo na súdnu ochranu je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08), ako aj to, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09). Predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti končí rozhodnutím, ktorým konkrétny sudca je, alebo nie je vylúčený z prerokúvania a rozhodovania určitej veci. Toto rozhodnutie však nie je rozhodnutím o otázke tvoriacej predmet sporového konania, v ktorom namietaný sudca konal. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti sudcu preto

predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania sporovej veci nestranným súdom. Kvalita rozhodovania súdu o námietke zaujatosti sudcu tak nachádza svoj odraz i v kvalite meritórneho rozhodnutia v konaní, v ktorom bola námietka zaujatosti sudcu vznesená (m. m. III. ÚS 30/2010).

19. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie všeobecného súdu o námietke zaujatosti by mohlo zakladať porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy len v prípade, ak by bolo spojené s takým konkrétnym nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľku, ktorý by sa vzťahoval na výsledok konania, pričom by ho nebolo možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach.

20. Z obsahu predloženej sťažnosti však ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť ani dôvod na to, aby sa od svojej citovanej ustálenej judikatúry odklonil, pretože v danom prípade sťažovateľka takúto námietku nielenže nevzniesla, ale ani nepreukázala. Preto, ak je sťažovateľka naďalej presvedčená, že v jej veci konajúci sudca mal byť vylúčený z prerokovania a rozhodovania tejto veci a že neboli rešpektované jej procesné práva pri rozhodovaní o uplatnenej námietke zaujatosti, bude mať možnosť svoje výhrady uplatniť pri využití prostriedkov právnej ochrany, ktoré jej v súčasnosti účinný zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok priznáva voči meritórnemu rozhodnutiu. Ide jednak o právo podať riadne opravné prostriedky, ako aj právo využiť mimoriadne opravné prostriedky proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej.

21. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

22. Pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že ochranu sťažovateľkou označeným základným právam a slobodám na podklade ich možného porušenia z dôvodov uvedených v sťažnosti je oprávnený poskytnúť všeobecný súd, a to v konaní o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu vo veci samej. Z uvedeného dôvodu rešpektujúc požiadavku subsidiarity vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy i svoju doterajšiu rozhodovaciu prax sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

23. Vo vzťahu k neposúdeniu predpokladov zaujatosti u ostatných sudcov okresného súdu krajským súdom sťažovateľka v sťažnosti žiadnu námietku porušenia svojich základných práv a slobôd nevzniesla, preto táto časť rozhodnutia krajského súdu nebola predmetom ústavného prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016